

Thuốc Xổ

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[16/05/2026 - 11:21 - anhlibrary]

Sáng nay tôi giảng bài kinh này nè. Bài kinh này hay nè. Ở trong kinh mình, Đức Phật Ngài dạy rằng là một trong những cái bài thuốc mà phổ biến nhất đó là thuốc xổ. Quý vị đâu có biết cái đó. Trong kinh, Đức Phật Ngài dạy vậy, Ngài lựa ra một cái bài thuốc mà phổ biến trong dân gian nhất, là bài thuốc xổ. Ngài nói là rất là nhiều lúc muốn chữa bệnh là mình phải xổ độc, xổ cái độc tố, độc chất trong người mình ra để cho nó sạch sẽ rồi từ đó mình mới... chuyện đầu tiên là nó nó xổ sạch chất độc là nó khỏe rồi đó, khỏe được mới, rồi chuyện thứ hai là mình mới tiếp nhận mấy cái thuốc men khác vào, thì hôm đó tôi đi 7 ngày thanh lọc, thì cũng phải uống thuốc xổ, nhịn ăn rồi uống thuốc xổ, mà tại sao thuốc xổ được Đức Phật Ngài nhắc đến trong Kinh. Trong Kalama mình có tụng bài kinh thuốc xổ không ta? Tụng mỗi ngày có không? Có kinh thuốc xổ, kinh thuốc xổ nội dung nó là gì? Tức là ở cái người nào mà có cái Chánh kiến, tự nhiên cái tà kiến nó xổ ra, mà có cái Chánh tư duy là cái tà tư duy nó bị xổ ra. Mà cái vấn đề của mình là cái gì? Cái vấn đề của mình đó là mình đi chùa, đi mòn gót nhưng mà hỏi Chánh kiến là gì? Ám a, ám ó, đó nó khổ vậy đó. Như nguyên cái đám trước mặt tôi là tôi nhìn cái mặt là tôi biết rồi. Nhìn cái mặt quý vị là tôi thèm bánh tét. Các vị có biết không? Đêm 30, nó tối như là cái đêm 30 vậy. Thì thôi bây giờ cái mặt quý vị thì giảng Chánh kiến nó mệt đó. Tôi mới giảng 3000 lần ở tại Việt Nam, tôi không giảng nữa. Tôi chỉ lấy cái tinh thần của bài kinh đó thôi. Có nghĩa là Đức Phật Ngài dạy khi nào mà có cái tốt thì cái xấu nó bị thay thế phải không? Bây giờ mình nói theo mình, bên ngôn ngữ của mình nè. Mấy người đi shopping thỉnh thoảng phải dọn tủ một lần. Ở đây có ai làm chuyện đó không ta? phải dọn tủ, đem mấy cái đồ mà mình không có thích nữa, mình cho nó trông đi, rồi mình mới đưa cái đồ mới vào, chứ còn mà cứ shopping hoài thì chỗ đâu cũng chứa, đó, thì muốn có chỗ để chứa cái đồ đang hoang thì phải đưa mấy cái đồ tào lao ra. Rồi ngay cả trong cái tủ mà tủ kiếng của nhà tắm cũng vậy, lâu lâu mình cũng phải tổng vệ sinh bữa, mình coi mấy cái thứ mà nước hoa hay là phấn son mà xài nửa chừng, 1/3, 1/4 cái mùi nó bây giờ nó không còn thời thượng nữa thì chuyên đi. Thí dụ như mấy cái mùa mà cái mùa mà như là thời trang như thời trang thu đông của năm 2006. Bây giờ mùa hè phải không? Mùa hè người ta thịnh về cái gam màu gì? thịnh về cái mùi gì? thịnh loại phấn nào? son nào? như có một dạo người ta không thích son đỏ mà thích son nước thôi. Tức là chỉ bôi lên cho cái môi nó bóng thôi chứ không có cần đồ. Bây giờ nó còn chơi cái tông mà nó xâm môi, nó không thèm đánh nữa, nhiều lắm. Thì mình coi cái thời gian đó mình coi mình bỏ bớt được cái gì mình bỏ. Có cần tôi tư vấn về về thẩm mỹ không? Đây, thì bây giờ mình muốn có được cái tốt là mình phải bỏ cái xấu đi. Mình muốn có được cái mới thì mình phải bỏ cái cũ đi. Thì cái bài giảng sáng nay là tôi nói đến chuyện đó. Trong 1 phút đồng hồ, mỗi phút đồng hồ trôi qua, hễ mà mình nghĩ bậy đó, hễ có cái suy nghĩ tầm bậy đó là suy nghĩ mà tốt đẹp nó không có được. Cái đó tôi hứa, bảo đảm, cái đầu mà nghĩ chuyện tầm bậy thì không thể nào nghĩ cái chuyện tốt đẹp được. Đây mà hễ mình làm chuyện bậy là mình không có thời gian làm chuyện tốt đẹp. Mà mình lo nói bậy đó thì mình không có thời gian mình nói chuyện đang hoang được. Đây nhớ cái đó cái cái đó rất là quan trọng. Và tôi nói không biết là bao nhiêu lần, không biết là bao nhiêu lần. Bất cứ ai trong chúng ta, bất cứ ai trong chúng ta từ một đứa bé mà nó nằm ngửa ở trong tay mẹ cho đến một ông cụ mà hấp hối ở trong bệnh viện, 98 tuổi, 100 tuổi, thì ai cũng có vấn đề hết. Ai cũng có vấn đề hết. Đứa bé cũng phải có vấn đề của đứa bé. Nó không có sao nó khóc. Đứa bé nó không có vấn đề thì làm sao nó khóc, nó phải gặp cái vấn đề gì đó nó nực, nó lạnh, nó ngứa, nó đói, nó khát, nó mới khóc phải không? Hoặc là lâu quá mình không có vuốt mũi cho em nó bị mũi làm cho nghẹt nữa. Bị nghẹt mũi nó cũng khóc, nó đói nó cũng khóc, nó lạnh nó cũng khóc, nó ngứa, ngứa, rất nó khóc. Thì từ một đứa bé, tôi nói kỹ về đứa bé để cho các vị thấy đó là đứa bé mà nó còn có cả rõ vấn đề thì nói gì là người lớn chúng ta. Có một điều là tùy vào cái lứa tuổi, tùy vào cái trình độ văn hóa, tình trạng sức khỏe, tình trạng tài chánh nha. Rồi mình đang ở đâu? đất nước nào, Châu lục nào? vùng miền khí hậu nào? bối cảnh xã hội, gia đình nào? tình trạng sức khỏe, tài chánh, học thức ra sao? thì tùy thuộc vào những cái điều kiện đó

mà mỗi người có những cái vấn đề, có những cái nan đề không giống nhau phải không? Thí dụ như mình cùng cha, cùng mẹ ở chung một nhà phải không? Nhưng mà chắc chắn là vấn đề nó khác nhau. Là vì sao? vì cái khả năng kiến thức nó không giống nhau, cái khả năng suy tư nó không giống nhau, cái tình trạng sức khỏe nó không giống nhau. Thế là mỗi người có những cái một loại vấn đề không có giống nhau. Và đương nhiên là vấn đề là phải giải quyết chứ nếu không nó cứ tồn động hoài hay sao? phải giải quyết.

Nhưng mà mình phải nhớ câu này. Tất cả vấn đề chỉ được giải quyết khi nó được tâm tia, soi rọi thấu đáo chứ không thể nào giải quyết vấn đề khi mà mình chưa thấy được nó, chưa có nắm chắc được cái bản chất động cơ, cái động lực hoạt động của nó, không thể nào giải quyết được. Phải hiểu ra vấn đề. Mình phải hiểu vấn đề là tại sao cái nhà mình nó có mùi. Mình phải xác định cái mùi đó từ đâu nó ra. Mùi đó mùi gì, đấy. Mùi đó mùi gì ở đâu nó ra. Đấy, chỉ là cái mùi nhẹ trong nhà mình thôi phải không?

Trong cơ thể mình nghe nó đau đớn lẫn tăn ở đâu đó mình phải xác định đau ở cái vùng đó, cái khu vực đó, ở cái khoảng đó vậy đó là mình coi nó mình nghi nó là bệnh gì. Rồi mình để ý mấy hôm nay mình có những cái triệu chứng và những dấu hiệu gì rồi từ đó mình mới đi bác sĩ, chứ còn không phải đau là đi bác sĩ, nhớ.

1/ Như vậy thì chuyện thứ nhất ai cũng có vấn đề để giải quyết.

2/ Chuyện thứ hai, vấn đề chỉ được giải quyết khi ta nhìn thấy nó.

3/ Cái thứ ba, tùy vào việc ta thấy được bao nhiêu mà cái giải pháp cho vấn đề nó cũng được bấy nhiêu.

4/ Và cuối cùng đây cái cuối cùng này mới mệt nè. Ta không thể giải quyết vấn đề bằng cái thứ tâm thức đã tạo ra nó. Cái câu này như có nghe rồi phải không? Đó nhớ.

Thì ai cũng thấy mình khổ hết. Nếu mà lắng tâm lại một chút, phải lắng tâm lại một chút thì sẽ thấy rằng cái vấn đề lớn nhất của mình là gì? Là khổ tâm. Cái vấn đề thứ hai mới tới khổ thân. Tin tôi đi. Vấn đề thứ hai mới tới khổ thân. Khổ thân gồm có bệnh hoạn, rồi tài chánh, rồi trời nóng, trời lạnh, rồi ngứa ngái, bệnh hoạn. Đó là đề vấn đề thứ hai, mà cái vấn đề quan trọng nhất của người tu Phật, của người tin Phật, học Phật và tu Phật, vấn đề lớn nhất của mình là vấn đề tâm lý.

Nếu các vị không tin tôi chứng minh cho. Thí dụ như mình nghèo mà gia đạo OK, có niềm tin, có kiến thức Phật học thì nó khác. Tôi tin chắc rằng mình dễ dàng tìm thấy nụ cười hơn là một người ở trong một cái villa 800 tỷ, mà ở khu phố đất tiền mà trong khi đó là đời sống tâm linh, tinh thần nó có vấn đề thì cái người đó nói là người đó hạnh phúc, tôi không tin, tôi không tin nhưng mà nói rằng cái bà đó bà buôn gánh bán bưng nhưng mà bà rất là giỏi giáo lý, rất giỏi giáo lý, niềm tin Tam Bảo của bà rất là ôn mà bà đã thấy bà sống vui lắm, tôi tin. Tôi tin mà tôi nghĩ quý vị cũng tin nha. Buôn gánh bán bưng ngày kiếm chừng 500, 300 ngàn vậy thôi. Nhưng mà đức tin của bà là OK. Mà Phật pháp rất giỏi. Phật pháp rất giỏi mà thấy bà cười cười hoài, không biết bà có khủng không, mà thấy nghèo mà cứ cười cười hoài mà người dễ thương lắm. Tôi nghe tôi tin.

Còn các vị nói trời ơi cái ông đó là ông tỷ phú, sư biết không? Ông sống Phú Mỹ Hưng, nhà ông giàu vậy đó. Mà đời sống tinh thần ông nghèo lắm. Không có niềm tin nơi Chúa, nơi Phật, không có hành trì tôn giáo, không có đời sống tâm linh. Thấy mặt ông dầu dầu không biết ông vui hay buồn, thì tôi tin chắc là ông đó phải buồn rồi.

Cho nên tôi nói mấy chuyện này cho các vị thấy cái tinh thần nó quan trọng lắm luôn. Quan trọng lắm luôn. Chỉ ngay cả ngoài đời người ta cũng nói thương nhau ở nhà lá cũng vui, thương nhau thậm chí trốn cha mẹ mà đi đến, đi theo cái người mình thương ở nhà lá nó cũng vui, mà cái thứ mà môn đăng hộ đối đó, tiền rừng bạc biển, mâm vàng chén ngọc mà đã không thương nhau rồi đó thì chén cơm chan nước mắt. Điều đó cho thấy là cái tinh thần nó quan trọng lắm. Quý vị không tin chiều nay bị trốn đi, coi thằng nào được mình dắt mình trốn đi. Sống vui lắm, coi trong xóm có thằng nào mà được dắt trốn vui lắm. Nghèo cũng được, ghé đây tôi cho thùng mì đi trốn, vui lắm. Còn cái thứ mà nhà cao, cửa rộng đó mà nó không thương nhau, gia đạo bất hòa đó là nó khổ. Rồi tôi nói giống như lạc đề vậy đó. Đi một vòng để cho thấy rằng cái vấn đề lớn nhất của mình là gì? Là vấn đề tâm linh. Yeah. Mang thân người đó là mình có hai phần, phần hồn với phần xác. Đó là cái từ dân gian. Còn cái từ mà của khoa học là Tâm và Vật. Tâm và Vật. Thì cái phần Tâm, phần tinh thần quan trọng lắm. Tất cả vấn đề của mình nó đều nằm ở hai cái Tâm và Vật. Nhớ nha.

Nhưng mà như tôi vừa nói, vấn đề ở Tâm nó rất là quan trọng. Và đầu bài giảng tôi có nói cái gì? Tôi có nói thế này, muốn cho cái Tâm mà nó an lạc là chuyện đầu tiên là cái thiện ưu tiên. Phải ưu tiên cái thiện trước. Nghe cho kỹ nè.

- Hễ có Chánh niệm thì nó không có thất niệm.
- Có Từ Bi đó là nó không có Sân hận.
- Có Hào sảng là nó không có bủn xỉn
- Có Tùy hỷ là nó không có ganh tỵ.
- Có lòng Xả ly đó thì không có sự dính mắc.

Các vị nghe kể là các vị biết cái nào nên, cái nào không nên rồi, mà sống an lạc thì chết mới là an tâm, sống không an lạc thì chết hoảng loạn. Tôi nói không biết bao nhiêu lần, cái mộng ước lớn nhất của đời tôi. Mộng ước lớn nhất của đời tôi bây giờ nè là một cái chết an lành. Một cái chết an lành. Kể từ sau bài giảng này tôi về vì hoàn cảnh nào đó mà tôi phải về ở một cái chỗ mà nhà tranh vách đất, nhà cấp bốn tôi tàn ở một cái khu ổ chuột nào đó. Ví dụ như vậy, tôi không có sợ bằng cái mà tôi biết trước là tôi sẽ chết bằng cái tâm hoảng loạn trong một cái lâu đài vàng son rực rỡ. Cho nên cái ước mơ lớn nhất của tôi bây giờ nó là một cái chết an lành. Nghe như vậy thì nó hơi thiếu thiếu nhưng mà không. Đó là một cách nói mẹo. Muốn có một cái chết an lành là mình phải có một cái đời sống an lành trước. Nhưng mà mục đích của đời sống an lành đó là gì? Là chuẩn bị cho một cái chết an lành.

Mà tại sao phải sống an lành và chết an lành? Vì sao? Là vì khi anh sống an lành, chết an lành là coi như cái lộ trình phía trước của anh, cái lộ trình mà phía sau cái chết đó. Có hy vọng. Có hy vọng. Còn cái người mà không sống an lành, không chết an lành thì cái đoạn đường phía sau đó đáng ngại lắm, đáng ngại lắm phải không? Cho nên mình đừng có nói mà thành Thánh, thành Phật rồi giải thoát xa xôi lắm. Mình chỉ nói hai chuyện đơn giản thôi. Sống phải an lạc, chết phải an lành. Đây, vấn đề của mình nó nhiều đó thôi nha.

Tôi nhắc lại, muốn có một cái tủ quần áo cho ngon lành ấy thì phải có một cái gan bỏ cái đồ cũ đi. Muốn có một cái tình bạn cho đẹp thì phải có cái gan lia bỏ những cái mối quan hệ không cần thiết, mất thời gian, khổ tâm phải không? Đây, muốn có một cái trú xứ an lành thì mình phải có cái gan mình lia bỏ những cái trú xứ mà sang trọng mà mình thấy thích.

Có nhiều khi nó chỉ là một cái nhà lá, một cái thất nhỏ bên cái triền đồi nào đó nhưng mà nó an lạc. Trong Kinh Khu rừng của Trung Bộ, Đức Phật Ngài dạy ở đâu không quan trọng bằng những thành tựu tâm linh khi mà mình sống ở đó. Kinh nói, cái này trong Kalama có bài kinh này, có bài kinh này, sống ở đâu không quan trọng mà cái quan trọng là những thành tựu tâm linh. Những tiến bộ tâm linh mà mình có được khi mà mình sống ở đó.

Thí dụ như bây giờ đó là mình ở Sài Gòn nó nóng thiệt nhưng mà mình có điều kiện lui tới gặp gỡ chư tăng, học hỏi giáo lý, gặp gỡ bạn đạo đây, thì nó vẫn tốt hơn là mình về một cái vùng hoang sơn, dã lạnh, ngoại ô heo lánh mà trong khi nó ra đó lòng nó không có yên. Nó vắng thì có vắng thiệt, yên là yên thiệt nhưng mà lòng nó không có yên thì chưa chắc ở chỗ vắng là tốt, nhớ nha. Chưa chắc.

Thí dụ như mình thấy cái chùa Siêu lý của mình là lớp giáo lý có rất là nhiều, không có thầy này, có thầy kia. Đây, thì nếu mà mình tìm được một cái trú xứ mà có thể thường xuyên gặp gỡ thầy, bạn để mà trao đổi để mà học hỏi thì tôi cho đó là tốt. Cho nên tôi cũng không phải là người cực đoan kêu gọi bà con phải bỏ phố lên rừng. NO, tôi không có kêu gọi cái đó. Tôi chỉ đề nghị theo Kinh thôi. Ở đâu không quan trọng. Cái quan trọng đó là những thành tựu, những tiến bộ tâm linh mà mình có được khi ở đó. Như vậy thì từ từ mình loại bớt cái nào?

- Vật dụng không cần thiết.
- Giao thiệp không cần thiết
- Trú xứ không cần thiết.

Mình đi từ từ mà, mình đi từ từ, từ từ.

- Cái thứ ngôn từ không cần thiết.
- Những công việc không cần thiết.
- Những sở thích không cần thiết.
- Đi từ từ cuối cùng là những tư tưởng không cần thiết.

Đó là cái tư tưởng cố ý tôi để sau cùng, cố ý để sau cùng, bây giờ mình dọn rác, từ từ mình uống thuốc sô mà, mình uống thuốc sô, nói uống thuốc sô cũng được, mà nói làm vệ sinh cũng được, bỏ từ từ, ngó vô cái phòng, coi cái gì không thật sự cần thiết bỏ, phải không? từ từ.

Mở tủ áo thấy cái gì không thật sự cần thiết bỏ. Vô trong toilet thấy cái gì không thật sự cần thiết bỏ. Người Mỹ, tôi ở bên Mỹ, tôi nè, tôi ở bên Mỹ, Mỹ họ hay lắm. Có những món đồ 3 tháng không chạm tới liêng, có những món đồ 6 tháng không chạm tới liêng. Chỉ trừ ra có cái bình chữa lửa là mấy năm cũng được, đấy. Chứ chỉ có cái bình đó. Nhưng mà có một điều, mấy người mà chủ nhà mà kỹ đó, lâu lâu họ phải thay bình chứ sợ tới cái lúc mà hữu sự bóp nó không ra. Nhưng mà cái bình đó thì thường ít để ý lắm nhưng mà thì cái bình đó nó khó hư lắm chứ. Tôi ở bên Mỹ, tôi biết người Mỹ đó có những cái món đồ mà có... những món ăn hâm hai lần, bỏ. Có những món ăn không được đưa vào tủ lạnh, có những món ăn không được qua đêm. Tôi nói ở đây có ai hiểu cái đó không ta? Rau, rau luộc, canh rau không được qua đêm, hải sản không được qua đêm, không được...đùng để tủ lạnh, nấu vừa vặn, ăn không hết là cho chó ăn, còn không đem lên chùa cho tôi, chứ không có cái vụ mà để qua đêm là một, có những cái món mình hâm quá hai lần là ăn không có được nó hại gan có biết không, làm ơn khôn giùm chút đi. Hăm hai lần là hại gan, có những cái món để qua đêm là không có tốt. Có những cái món để tủ lạnh là không được, về vô Google đánh giùm tôi. Vô chat GPT hoặc là vô Google đánh những cái món nào mà không được để qua đêm nè, không được để tủ lạnh nè, rồi họ giải thích tại sao nè.

Đấy, cho nên mình dọn từ từ. Từ cái bóp đầm, cái xách tay mà mình mở ra mà mình thấy cái nào nó không thật sự cần thiết là nhắm mắt bỏ ra, rồi qua tới cái túi bụi nhìn cái gì không cần thiết, bỏ, lên từ từ tiến vô phòng ngủ, lục vô mấy ngăn tủ không cần thiết, bỏ, mở tủ áo ra thấy không cần thiết, bỏ. Bắt đầu tiến quân từ từ về nhà tắm, thấy cái nào mà ngăn trên tủ dưới mà không cần thiết bỏ, bỏ, cái nào bỏ được thì bỏ, liêng được thì liêng, cái nào cho được thì cho, cái nào cúng chùa được thì cúng. Bắt đầu đi từ từ ra phòng khách, cái gì không cần thiết, bỏ, từ từ ra ngoài sau hè, ra ngoài vườn.

Và tôi nhắc lại, người Mỹ họ hay lắm. Có những cái món đồ mà quá 1 tháng mà họ biết chắc là 1 tháng nữa không có đụng, bỏ. Rồi có những cái chủng loại có những cái chủng loại, đồ đạc có những cái chủng loại mà quá 3 tháng mà không dùng là cái đó là phải bỏ. Mà bên Thụy Sĩ đó, bên Đức, bên Mỹ, tôi ở ba quốc gia, một lúc tôi ở ba nước, tôi thấy nó hay vậy.

Cái nào, khi họ xài họ xài rất là kỹ, xài kỹ lắm, nhưng mà biết là không dùng nữa đó, họ rửa, họ giặt sạch. Giặt, như cái này nè. Đây họ không thích cái này nữa. Họ giặt sạch. Giặt sạch xếp thẳng thớm. Cái này nè không có dùng nữa, rồi rửa sạch cho vô nguyên một cái giỏ.

Rồi mấy cái ghê đầu nhỏ nhỏ này nè, không dùng nữa. Rồi để ở trước nhà để cái chữ gratis. Cái chữ gratis cái gốc nó là cái tiếng Latin. Nhưng mà người Đức họ vẫn dùng cái chữ đó có nghĩa là... có khi họ để chữ gratis hoặc có khi họ để nguyên câu tiếng Đức có nghĩa là "thích thì đem đi". Đấy, thì tôi là chuyên gia lượm nè. Tôi cũng bỏ, tôi lâu lâu tôi lục, tôi thấy không có cần tôi hốt mớ. Mới trước khi tôi bay về Việt Nam tôi cũng hốt tôi bỏ hết mớ, mà hay lắm quý vị ơi. Đồ cũ là gì? Mua của thằng chán, bán thằng thèm. Mình ớn muốn chết, chứ quăng ra ngoài... Không phải quăng, chất trước nhà để hàng chữ đó. Trong vòng ba nốt nhạc có người hốt, có, tin tôi đi. Bây giờ các vị không có tin, quý vị ly dị đi, để thằng chồng, con vợ trước công là 3 phút có người hốt liền. Nó hốt rồi nó chán nó đem ra trước công nó để nữa. Đấy nhưng mà có nhiều khi nó có cái này, bỏ trước công thấy hàng xóm tới nó hốt, cái hơi tiếc. Có trường hợp đó nữa. Có, cho nên hay lắm xài thì rất là kỹ nhưng mà biết không dùng nữa thì đem lên để trước nhà. Thì có mấy cái tên là nó tới nó lượm, nó lượm của mình xong nó về nó mới lấy của nó đó cho ra đường, đời sống là một sự luân lưu dễ thương lắm, dễ thương lắm.

Một đời sống là chia sẻ và tiếp nhận. Vì đời sống cái bản chất, cái ý nghĩa đẹp nhất của đời sống là gì? Là cho và nhận. Tôi nói không biết bao nhiêu lần. Chỉ hai cái động từ này thôi. Cho và nhận. Chỉ hai cái chữ này đủ để tu Phật rồi, đủ để làm người rồi. Tại sao vậy? Cho là cái gì? Hãy cho cái mà người ta dùng được và hãy nhận những thứ mà cần thiết cho mình dù đó là tinh thần hay vật chất. Về gác chân lên trán nghĩ coi có phải hai chữ đó đủ tu không? suy nghĩ lại coi, chỉ cần tu hai chữ thôi. Nếu mà dốt, cái đầu mà giống con bò quá đó thì nhớ hai chữ thôi. Khởi có Phật pháp gì hết đẹp, đẹp, đẹp. Chỉ nhớ hai chữ thôi. Cho và nhận. Hãy cho cái gì người ta cần và mình hãy nhận

cái gì mà mình thật sự cần. Tu bao nhiêu đó thôi. Nhưng mà cái gì ở đây nó gồm có tinh thần và vật chất.

Thí dụ mỗi lần mà mình mở cái trang sách ra là mình biết mình đang nhận. Mở một cái trang web ra mình coi mình biết mình đang nhận nha. Mình đang nhận, cái miệng của mình, mình nhận cái đồ tào lao vô nó bệnh. Cái đầu của mình mà mình nhận đồ tào lao vô là nó khổ. Có những cái kiến thức không cần thiết.

Thí dụ như trong kinh nói Vô minh là gì? Vô minh là biết cái không đáng biết và không biết cái đáng biết hoặc chỉ biết sơ xài, biết chưa đúng mức cái mà đang biết thì đều được gọi chung là vô minh.

- Một là không biết cái đáng biết.
- Hai, chỉ biết cái không cần thiết.
- Và ba là biết sơ sơ cái cần biết.

Cả ba cái này đều được gọi là vô minh. Đây, nhớ ha. Rồi như vậy thì toàn bộ đời sống của bà con nó chỉ nằm trong hai chữ thôi. Nhớ, đó là cho và nhận. Cho và nhận. Mình thấy khi mình uống thuốc vô là gì? Là mình đã đẩy nó ra để chi? Để mình có chỗ mình nhận cái khác. Nhận là nhận cái gì? Khi mà có sức khỏe thì tự nhiên cái bệnh nó biến mất. Mà khi cái bệnh nó có mặt thì cái sức khỏe nó biến mất. Nhớ bao nhiêu đó thôi.

Và tôi nói không biết là bao nhiêu lần. Không biết là bao nhiêu lần. Muốn làm đẹp một đất nước. Muốn làm đẹp một vùng đất, một xã hội, muốn làm đẹp một ngôi nhà, một căn phòng và muốn làm đẹp một cái cơ thể thì chỉ nhớ có mấy nguyên tắc thôi.

Cái gì cần thêm thì thêm, cái gì cần bớt thì bớt, cái gì cần chỉnh sửa thì chỉnh sửa. Tôi nói đúng không? Muốn làm đẹp một đất nước, cả cái hành tinh thì cũng vậy. Muốn làm đẹp hành tinh bà con chỉ nhớ cái ba cái đó thôi. Cái gì cần thêm thì thêm, cái gì cần bớt thì bớt, cái gì cần chỉnh sửa thì chỉnh sửa, cái gì cần giữ nguyên thì giữ nguyên.

Sáng nay tôi nói toàn là mấy cái chuyện mà dễ nhớ không, mà không nhớ. Đây, dễ nhớ không mà không nhớ. Cứ về dọn, dọn từng thứ. Sau bài giảng này cứ nhớ văng vẳng bên tai là ông Sư ông đề nghị là dọn cái gì? Từ cái bộ áo quần trên người mình thấy nó dơ, tháo ra đi tắm mặc đồ sạch vô, rồi vô lục cái bóp đấm, xách tay, cái giỏ cầm đi phố, lục từ từ, tiến tới, tiến tới lục coi trong nhà, rồi cuối cùng là gì? là nội tâm, coi nội tâm của mình lúc này nè mình đang nghĩ nhiều về cái gì? đó nó có phải là rác hay không? nó có phải là rác hay không? muốn sống an lạc thì phải biết dọn cái Tâm, phải dọn. Ở đây tôi không có nói chuyện cao siêu trên trời, trên mây. NO, tôi đang nói chuyện rất là bình thường. Dọn là sao? Cái chuyện gì không cần thiết không nên nhớ.

Thí dụ như tự nhiên là gặp nhau mà bàn cái chuyện mà ông tư, bà tám là mình lễ phép, lễ phép đứng dậy bỏ đi, hoặc là mình tìm một cái công việc gì đó để làm, phải có cái gan đó.

Không có những giao tiếp không cần thiết. Không có những cái cuộc trò chuyện không cần thiết, nhớ. Rồi vật dụng không giữ cái không cần thiết và ăn, uống, không ăn uống cái không cần thiết. Các vị có biết rất là nhiều năm, tôi không nhớ là mấy năm là tôi không đựng cái nước lon, các vị có biết không? mình phải tự mình thôi, hồi xưa thì tôi cũng thích nhưng mà ráng nén nén, còn bây giờ là sợ thiệt, nước lon và tôi biết tôi nói cái này nó lọt qua Mỹ là người ta giết tôi luôn, có mấy cái người mà xách coca tới nhà tôi đó.

Quý vị biết tôi làm gì? Nói đi. Bồn cầu. Bồn cầu mà nó đóng mấy cái...dụng cho nó một lon, mà mình đã nói rồi, mình nói đừng có mua mà họ nói lỡ rồi, OK, là cứ lâu lâu tôi làm cho nó lon, không có dội để nó ngấm, nó mạnh vô địch, nó tháo hết và cái lavabo, cái sink của mình, mà nó đóng ba cái gì đó là mình cứ cho miếng baking soda vô, mình rưới nó, rưới rồi để đó, còn ba cái đồ mà nồi, chảo mà bằng inox mà nó đóng vôi đó hoặc đóng này kia là bà con cứ cho tôi xin một lon Coca với miếng baking soda là đi. Còn nếu mà không có Coca thì bà con lấy giấm với baking soda là bà con ngấm nó ra hết. Nhưng mà đó là hạ sách. Còn tôi ở bên Âu Mỹ ở bên Thụy Sĩ hoặc là ở bên Mỹ thì tôi xài nó gọn hơn là ra ngoài nhà thuốc tây mua cái axit citric không phải axit sunfur, axit sunfur là để đánh ghen. Còn cái axit citric là cái loại mà nó chiết xuất từ...nghe chữ citric là biết là chiết xuất từ cam chanh đó.

Còn cái sunfur là khi nào mà xử tiểu tam, trà sữa. Còn axit citric là nó bán ở ngoài ở nhà thuốc tây nhìn cái mặt nó hao hao như phân uré vậy đó, biết không? thầy, mấy cái ấm mà bằng inox mà bà

con không có luồng cái tay vô được rửa mà nó đóng một lớp vôi cặn, bà con ngâm, mà nhất là cái lớp nó càng dày, ngâm nó càng sượng mình ngâm mình chế vô xong mình để lỗ tai mình nghe nó làm việc ở trong, hồi đồ ra, trời ơi nó đi sạch bóc hay lắm, mà tại sao tôi lạc đề, khi mà tôi thuyết pháp tôi cho bà con tất cả những cái bách khoa cần thiết để gom lại cho bà con thấy đạo mình đi chang như vậy.

Đạo mình là gì? là tẩy rửa, là dọn dẹp, là vệ sinh, là phải có cái gan bỏ đi cái gì không thật sự cần thiết. Những món đồ không cần thiết, những cái mối gọi là giao tiếp không cần thiết, ngôn từ không cần thiết, đề tài suy tư không cần thiết, những công việc không cần thiết, những sở thích không cần thiết và cuối cùng là những suy nghĩ không cần thiết.

Mình coi lúc này mình nghĩ nhiều về cái gì, lúc này mình thường bực mình nhiều về cái gì, lúc này mình đam mê, mình thích thú cái gì nhiều. Đề ý cái đó rất là quan trọng. Tin tôi đi. Đó là một pháp tu rất là thú vị. Thú vị lắm luôn. Chẳng hạn như trong kinh Tứ Niệm Xứ Đức Phật Ngài dạy rất là rõ.

Này các Tỳ kheo, Tỳ kheo biết rõ rằng mình đang thở ra dài, mình đang thở vào dài, mình đang thở ra ngắn, đang thở vào ngắn, nhưng mà phía sau mới ghê. Ý niệm rằng ý niệm rõ ràng rằng mọi thứ là vô thường. Tôi thở vào ý niệm rõ ràng rằng mọi thứ vô thường tôi thở ra. Ý niệm rõ ràng rằng tôi đang ghi nhận toàn thân tôi thở ra. Ghi nhận toàn thân tôi thở vào. Luôn luôn sống trong cái tinh thần như vậy. Kiểm soát và biết rất rõ cái gì xảy ra trên thân và tâm của mình. Tôi rất là thích cái đoạn đó.

- Ý thức toàn thân tôi thở ra.
- Ý thức toàn thân tôi thở vào.
- Ý thức rằng mọi thứ là vô thường tôi thở ra.
- Ý thức rõ ràng mọi thứ vô thường tôi thở vào.
- Ý thức rõ ràng mọi thứ là đau khổ tôi thở ra. Tôi thở vào.
- Ý thức rõ ràng rằng mọi sự là vô ngã tôi thở ra.
- Ý thức rằng mọi sự là vô ngã tôi thở vào.

Liên tục như vậy. Liên tục như vậy. Đó là mình đang uống thuốc xổ. Khi mà mình sống dóc lòng cho thiện pháp thì tự nhiên ác pháp nó không có cơ hội. Và tôi nói không biết bao nhiêu lần trong kinh có dùng những cái chữ như là đoạn trừ phiền não, chấm dứt phiền não, phá tan phiền não, vãn vãn và vãn vãn.

Nhưng mà thật ra đó là mình phải hiểu, chứ không phải mình ôm cái chữ đó, không được ôm nha. Không được ôm. Tại cái ngôn ngữ của người Ấn xưa họ nói như vậy. Nhưng mà mình coi trong kinh thì trong kinh nói không có cái vụ mà cái gì mà nó cắt phiền não, không có cái gì nó đập nát phiền não không có, mà nó chỉ có sự thay thế thôi.

Ai nghe tôi giảng thì viết, có còn nhớ cái này không? Đắc đạo chỉ là thay thế, thay thế cách nhìn hiểu không ta? Ví dụ như mình nghĩ rằng là cái đồng hồ sáng nay của mình, bạn bè nó thân nó cho mình cái đồng hồ Rolex quý lắm. Khi mà mình nghĩ nó là đồ thiết đó, thì nó mất mình khổ lắm. Nhưng mà khi mà nó mất rồi mình đang đi kiếm thì thằng bạn nó báo cho mình biết là đồng hồ đó nó mua ở Thượng Hải tự nhiên các vị nghe nó nhẹ liền phải không? Hoặc là mình đang đấm đúoi tương tự một cái người nào đó mà mình biết rằng cái người đó là chuyên giới, cái mình nhẹ liền đúng không? Hiểu hả? Hoặc là mình biết rằng cái người đó là bà con của mình, cái mình xuống tinh thần liền phải không? xuống tinh thần. Và tôi cũng từng khổ tâm là vì tôi cũng đi dạy học, tôi cũng đặc biệt mến một cái cậu Phật tử dễ thương lắm mà sau này tôi biết đó là nữ. Mà hồi mình biết họ là nam thì mình mến khác, đó hồi mình biết họ là nữ cái mình mến khác. Khổ lắm.

Cho nên đắc đạo là gì? Đắc đạo là gì ta? Là thay thế. Thay thế, nó không phải là eliminate mà nó là replace. Nó là thay thế thôi. Nó thay thế cách nhìn, cũng cái món đồ đó mà hồi mình chưa mua đó, nó bẻ nó trầy mình không khó chịu, nhưng mà bắt đầu mình trả tiền rồi đó, bắt đầu mình nhân viên nó xếp vô giỏ rồi đó, bắt đầu là mình đi ở trong mình nghe cái ben, cái mình quay ra mình nhìn liền, phải không ta? có không? có ai hiểu tâm trạng đó không? hồi này nó nằm trên giá, trên kệ đó thì không sao, mình trả tiền rồi đó là mình... nhất là món đồ đó là món đồ độc, trong tiệm nó có một món một. Như ngày hôm qua Phật tử họ mời đi ăn xong cái về ghé ở đường Nguyễn Văn Nguyễn, ở cái tiệm mà gôm sứ tên là Ré, tôi mua được cái đồ lược trà thích lắm, mà nó có một cái một, mua

cái đồ lược trà mà cái đó về Việt Nam tôi hay ghé mấy chỗ đó, mình mua mình về làm quà cho mấy người on, mấy người Phật tử mình, họ tới họ cho mình cái gì, mình cho họ cái tượng Phật vậy đó, cho họ cái đồ lược trà họ vui lắm, mà dĩ nhiên lúc nào mình cũng cho cái rẻ hơn cái mình nhận hết tron. Mình ăn mình phải ói ra bớt, ói ra bớt, thì tùy cái mức độ ói, tùy cái mức độ mình nhận, mình nhận bao nhiêu thì mình ói ra nó hơi tương ứng với cái mình nhận. Thì ngày hôm qua đó là mình thấy có cái đồ lược trà đó mình mới nghĩ trời cái này mua về là rồi biết bao nhiêu người thích, thích lắm, mai chiều bà con rảnh tôi cho bà con coi, coi là nhìn là muốn chôm luôn. Nhưng mà khi mà mình giao cho bà rồi cái mình quay lưng mình đi sao mình nghe cái ben, hết hồn mình quay nó lại, cái bà nói bẽ cái khác thầy ơi. Nghe cái câu mà bẽ cái khác thầy ơi thì lúc đó tôi giác ngộ liền, à thì ra trước đây mà mình chưa trả tiền, trước đây mình chưa có chọn nó, mình chưa có dán lên cái nhãn là của tôi thì là mình nhìn về nó bằng một cái tâm tình, một cái cảm xúc, một cái tâm trạng rất khác nhưng mà khi mình dán lên cái nhãn rồi cái tự nhiên mình thấy khác liền. Như đó cũng là một người con gái hàng xóm, con Lan, con Cúc thôi chứ không có gì hết, nhưng mà bắt đầu mà tỏ tình nhau rồi, thơ qua thơ lại rồi bây giờ mình đi bộ đội mình lo, mình lo ở nhà có thằng khác nó hót, chứ bây giờ trước khi mình biết mình sớm muộn gì mình cũng đi lính, sớm muộn thì mình cũng đi du học, sớm muộn gì cũng đi làm ăn xa, thì đừng có dây dưa với ai hết, rồi đi nó nhẹ biết bao nhiêu thì mình về mình nghe nói là nó đã sang sông rồi đó, mình nghe ở sang thì sang, sang sông là không còn ở bên này nữa là thôi, nhưng mà trước khi đi mà mình dán cái nhãn lên đó là của tôi đó, là đi không nổi đâu, đi không nổi, tôi nói có ai hiểu không?

Cho nên đặc đạo là gì? Là thay thế cái góc nhìn và làm đẹp là gì? Là thay thế cái bản mặt cũ bằng một cái diện mạo mới. Và dọn nhà là cái gì? Là bỏ đi cái không cần. Và điều khắc là gì? Điều khắc là đem về một cục đá và bỏ đi cái không cần thiết thì cái còn lại chính là tác phẩm. Có đúng không? Đúng không? Mà thành Phật là gì? Thành Phật là một cái quá trình điều khắc.

Năm 35 tuổi dưới góc Bồ đề là Ngài đã hoàn tất cái nét khắc sau cùng đúng không? Tức là cái gì mà không cần thiết là Ngài bóc ra, dít ra, móc, cắt, dít, cưa, cắt, lộng bỏ, khiêu móc, khiêu móc, Ngài khiêu suốt 4 A Tăng kỳ như vậy, cái cuối cùng mà nó còn lại là cái gì? là 32 tướng tốt, là trí tuệ toàn giác, là cái gì? ai Ngài cũng thương, cái gì Ngài cũng biết và đức lành nào Ngài cũng có. Còn mình thì sao? mình bây giờ mình mới bắt đầu khiêng cục đá về mà không biết bắt đầu khắc chỗ nào? khắc ông già nó ra cô gái, khắc cô gái nó ra bà già, mình chưa biết là mình khắc nổi hay không nữa? thì cục đá mình nó loại đá thiên thạch cứng ghê lắm mà mấy cái dụng cụ của mình thì nó làm toàn là bằng nhôm, bằng nhựa không à.

Cho nên cái bài sáng hôm nay, bài giảng sáng hôm nay tôi đặc biệt tôi muốn nói cái gì? tôi rất là thương bà con thích nghe pháp bởi vì nghe pháp là nó giúp cho mình mỗi lần nghe là một lần mình dọn phòng, dọn nhà, nghe nè, tại sao mình phải nghe pháp, nó có ba lý do phải nghe,

1/ Một, nghe nè, mỗi một kiến thức đi vào đầu của mình là nó sẽ làm rơi rụng vô số cái ngộ nhận. Một kiến thức thôi. Mỗi một kiến thức mà đi nó đi vô trong đầu của mình nó làm rơi rụng rất là nhiều cái ngộ nhận.

2/ Thứ hai, mỗi một cái kiến thức như vậy nó làm nền cho vô số cái kiến thức khác. Hiểu không? Sao không hiểu?

Mỗi kiến thức nó làm rơi rụng vô số cái ngộ nhận, vô số cái hiểu lầm. Thứ hai là mỗi kiến thức như vậy nó làm nền cho vô số cái kiến thức khác.

3/ Ba, mỗi kiến thức như vậy nó sẽ giúp mình chuyển hóa và nâng cấp bản thân. Cái đó đúng hay sai? Cứ thêm một cái biết là tự nhiên mình được chuyển hóa và được nâng cấp. Phải tin chuyện đó. Phải tin. Đem bán bỏ cũng phải tin.

Cứ có một kiến thức là tự nhiên nó có được ba cái đó. Một là cứ mỗi một kiến thức như vậy nó giúp cho mình loại trừ được vô số cái hiểu lầm. Và mỗi một kiến thức như vậy nó làm nền cho vô số cái kiến thức khác. Ba là mỗi kiến thức như vậy nó góp phần giúp mình chuyển hóa và nâng cấp. Tức là transform với là upgrade. Transform upgrade cái con người của mình, chuyển hóa và nâng cấp. Nâng cấp, ít nhiều thì tùy, tùy cái chuyện đó là chuyện gì? kiến thức kiến thức gì? Nhưng mà tôi tin chắc 1000% cái đó có thiệt biết nó chỉ có lợi thôi. Nhưng mà biết nó gồm có mấy trường hợp, hồi nãy mới nói rồi.

- Biết chuyện không đáng biết.

- Hoặc là chỉ biết sơ xài cái chuyện cần biết, xài không được. Phải là biết ngon lành, càng sâu, càng rộng càng chính xác cái điều cần biết, thì mình mới có thể tự chuyển hóa và nâng cấp bản thân. Nhớ, nhớ cái này. Sức khỏe ngày càng kém, tuổi đời ngày càng cao, cơ hội học đạo, hiểu đạo ngày càng ít. Sống làm sao để thành đồ cổ chứ không phải là đồ cũ. Nhớ sống làm sao thành đồ cổ chứ đừng để mình đồ cũ. Mình sống làm sao để mà mình có thể chết bất cứ lúc nào trong sự thanh thản. Một người đang sống mà không có đủ cái chuẩn bị cho cái sự ra đi bất ngờ thì đối với tinh thần nhà Phật thì người đó có lỗi với bản thân rất là nhiều.

Nghe cho kỹ nha, nghe cho kỹ. Một cái đời sống đẹp nhất trong đạo Phật có nhiều cách nói, nào Giới, Định, Tuệ, Đức hạnh, Công đức, Phước báo ôi nói tùm lum. Nhưng mà tôi chọn cách nói dễ nhớ nhất, dễ hiểu nhất. Cái đời sống đẹp nhất chính là đời sống của một người có thể ra đi bất cứ lúc nào. Ô, cái khả năng buông bỏ. Có công đức bỏ túi, có. Sự dính mắc, không. Đó kể ra nó nhiều không? Quá nhiều. Công đức bỏ túi có. Khả năng buông bỏ, có. Phải vậy mới được, chứ còn mà nếu mà mình không có được cái khả năng mà ra đi đột xuất đó, bất ngờ đó thì người đó tu chưa tới. Không có được, phải có khả năng đó, đang đi mà nghe mệt mệt là quẹo vô cấp cứu, mà cấp cứu mà nó nói rằng là ác tính rồi, phải mổ ngay chiều nay mà cái cơ hội thành công chỉ có 20% thì mình biết là tới đó lúc mình đi rồi, tôi biết tôi nói cái đó bà con rất là sợ, nhưng mà phải nói, phải nói thôi, phải nói cho bà con.

Thì bài giảng sáng nay tôi nói là cái gì? đó là thay thế cái không cần thiết bằng cái cần thiết, muốn thành một con người mới là phải có cái gan bỏ đi cái con người cũ. Bỏ bằng cách nào? Bỏ bằng cách là không có giữ lại những cái cũ mà không cần thiết. Cái cũ mà nó cần thiết thì mình nâng cấp nó, còn nó không cần thiết thì phải bỏ nó đi.

Cái mới cũng vậy. Cái mới mà không cần thiết thì đừng có vợ vào. Mà cái mới mà cần thiết thì phải đầu tư. Phải tin chuyện đó. Phải tin chuyện đó. Không ai thuyết pháp mà bắt người ta phải tin.

Nhưng mà trong trường hợp này tôi ép quý vị phải tin, phải tin chuyện đó. Vì cái đó nó nằm trong khả năng gọi là suy tư của các vị, các vị tin điều đó hoàn toàn không có nghĩa là các vị tin tôi.

Nhiều người họ bị cái bệnh kỳ lắm, nói tôi mắc gì tôi phải tin ông. Người ta đang giải toán cho mình mà mình ghét ông thầy cái mình nói tôi mắc gì tôi phải tin ông. Ông nói ba với ba là sáu, tôi nói ba với ba là bảy đó. Tôi không có ưa ông. Cái chuyện đó không được. Cái chuyện mình ghét một lát nữa mình ra ngoài mình đâm ở ngoài đường là chuyện khác. Đâm ông trước cổng trường là chuyện khác. Nhưng mà ông dạy toán mà mình thấy OK là mình phải theo. Các vị nghe kịp không? Cho nên khi mà tôi bắt cái gì tin không phải là bắt tin tôi, giống như quy y. Tự nhiên bà con ông ứng bà nhập đòi quy y thì chư Tăng đề nghị tôi truyền quy giới cho các vị. Thì các vị nhớ cái cái ông Sư mà truyền quy giới cho mình. Ông chẳng là cái gì trong đời mình hết. Ông chỉ là một cái chiếc lá trong rừng, cái mình quy y là quy cái khu rừng Tam Bảo. Chứ còn nếu mà mình nói ông đó là ông thầy của mình thì lỡ nay mai ông lẩn ra ông chết vậy mình không có thầy à, hoặc ông khùng điên, vậy ông thầy mình ông khùng à, NO, mình thờ là thờ Phật.

1/ Quy y là quy y Phật, không theo tà sư.

2/ Quy y pháp, không theo tà đạo.

3/ Quy y Tăng, không theo ác hữu.

Mình phải nhớ cái đó. Mà tà sư là gì? Tà sư là cái người mà không có khả năng dẫn mình đi chánh đạo mà chỉ có khả năng đưa mình về tà đạo. Đó gọi là tà sư. Còn tà đạo là gì? tà đạo là cái con đường nào, cái lộ trình nào, cái pháp môn nào mà đưa mình đi tới, đi lên và đi ra cái dòng sanh tử thì đó là chánh đạo. Còn cái lộ trình nào mà dắt mình đi lùi, đi xuống và đi vào. Lùi, xuống, vào, thì đó là tà đạo phải. Còn thiện hữu là gì? thiện hữu là những cái người mà sống đúng như Phật, sống đúng như Pháp thì cái người nó được gọi là thiện hữu. Vậy đó. Mà thiện hữu ở đây gồm có những người có tóc và không có tóc nhớ nha.

Chứ không phải quy y Tăng có nghĩa là chỉ biết chư Tăng, là sai. Có những người có tóc nhưng mà họ đáng để cho mình gọi là chiêm ngắm, học hỏi, soi gương. Các vị có biết thật sự trong lòng của tôi đó những cái thần tượng mà tôi thương yêu quý kính đó dĩ nhiên mấy vị trong kinh Ngài Xá Lợi Phất, Ngài A Nan là mình không có kể tới. Mình nói trong đời sống của tôi, đời sống thực tế của tôi, thì một nửa những thần tượng của tôi đó là cư sĩ, các vị có biết không, tôi kể tên cho nghe nè, bà Achaan Naeb, ông Goenca, ông U Ba Khin, và một số những cái học giả Tích Lan như là

karunadasa, Kalupahana, Jayatilleke hoặc là học giả Âu Mỹ như Max Miller hoặc là Ray Davis hoặc là cô Horner đó là những cái người mà tôi nghĩ tới họ nghe âm lòng vậy đó. Tôi nói trời ơi cư sĩ gì mà ghê quá vậy hoặc là trong Phật tử Việt Nam thì tôi nói các vị cũng không biết ai đâu. Chết bà nó hết rồi. Có những người cư sĩ mà tôi biết họ chưa bao giờ nổi giận, chưa bao giờ thấy họ nổi giận và lúc nào cũng là vui vẻ mỉm cười, bao dung rất là khó tìm mấy cái người đó tôi quý họ lắm. Chết hết rồi. Mấy người đó tôi chắc cũng năm ba người, đặc biệt lắm. Nhịn, lúc nào cũng nhịn, nhịn, nhịn chịu thua thiệt, thiệt thòi mà lúc nào cũng đứng sau thiên hạ. Vui là vui sau thiên hạ mà lo chuyện, là lo trước thiên hạ. Đáy lòng họ như biển vậy đó. Lúc nào cũng là cái diện tích thấp nhất nhưng mà nhờ biển ở chỗ thấp nhất cho nên biển nó chứa được nhiều nhất và muôn sông quy tụ về biển. Nói nghe hiểu không? Đấy, đó những cái bài học rất là quan trọng. Thì thu gọn trong bài giảng sáng nay, 10:30 rồi. Chúc các vị một ngày vui và mong rằng hễ mà tôi còn duyên mà gặp bà con nữa thì coi như mình còn nhiều chuyện để mình bàn. Trời ơi, kính Phật tôi nói 1 triệu năm nó cũng không hết nữa. Ok.